
Utrecht tornat a explicar

Autor:

Data de publicació: 14-10-1998

Estudieu un pel el Tractat d'Utrecht i veureu que l'arxiduc va agafar el que li va donar Felip V i va deixar als catalans amb el cul a l'aire.. tots els caps decapitats a Barcelona els hi devem a la seva traïció, amb l'exèrcit austríac a Barna, hauriem vençut al duc de Berwick. Felip va cedir a l'Emperador el que li quedava a Espanya als Països Baixos (Bèlgica, Luxemburg i part d'Holanda), el Franc Comtat, el Milanesat (Carles I - Pavia), Sardenya, el regne de Nàpols.. que us semblen les 30 monedes, ESTEM COM ESTEM PER CULPA DE LA SEVA TRAICIÓ.. encara que només ho denunciïn en Manel Capdevila i l'Andreu Marfull. En sardiner us parla de "l'heroic Carles III i els seus amic" i tots a combregar amb rodes de molí.. sisplau cal estudiar la història.."l'arxiduc es va portar bé fins el tractat d'Utrecht a partir d'aquí, va ser un TRAIADOR..

Estudieu un pel el Tractat d'Utrecht i veureu que l'arxiduc va agafar el que li va donar Felip V i va deixar als catalans amb el cul a l'aire.. tots els caps decapitats a Barcelona els hi devem a la seva traïció, amb l'exèrcit austríac a Barna, hauriem vençut al duc de Berwick. Felip va cedir a l'Emperador el que li quedava a Espanya als Països Baixos (Bèlgica, Luxemburg i part d'Holanda), el Franc Comtat, el Milanesat (Carles I - Pavia), Sardenya, el regne de Nàpols.. que us semblen les 30 monedes, ESTEM COM ESTEM PER CULPA DE LA SEVA TRAICIÓ.. encara que només ho denunciïn en Manel Capdevila i l'Andreu Marfull. En Sardiner us parla de "l'heroic Carles III i els seus amic" i tots a combregar amb rodes de molí.. sisplau cal estudiar la història.."l'arxiduc es va portar bé fins el tractat d'Utrecht a partir d'aquí, va ser un TRAIADOR..

Ès normal que Vilana se les pirés ELL SOL cap a Àustria, però jo cada vegada que surt aquest tema guardo un BELL record per la mare de Carles III q ja havia trait a Catalunya el 1713 a UTRECHT!!!! AMB LES TROPES AUSTRÍAQUES A BARCELONA l'11 de setembre de 1714 en Berwick no hauria entrat a tallar caps, atès que a Europa Felip i el seu avi... havien perdut la guerra! com ho prova el que Lluís XIV regalés CANADÀ al anglesos.. això no ho fa qui ha guanyat..

<https://www.histo.cat/premsa/1713,-quan-Europa-va-abandonar-els-catalans-Marfull>

"Des del Tractat d'Utrecht, els que els havien de defensar: Anglaterra, Holanda, Portugal, Ducat de Savoia, l'Imperi Austro-hungarès i Alemanya, estan en deuta amb els catalans."

Mireu que vaig escriure en castellà el 1985 abans de conèixer a en Jordi.. després de llegir-me el Tractat d'Utrecht i discutir-lo amb un amic anglès..

ESPANYA fou la gran perdedora D'UTRECHT, molt més que CATALUNYA

Fa uns mesos vaig comprar un llibre d'història editat a França al segle XVIII, i gairebé sense voler els meus ulls van anar a parar a Lluís XIV, el seu nét Felip V i els tractats d'Utrecht.

Els autors reconeixen França com perdedora, però el fet curiós és com en descriure el que es va pactar, utilitzen una frase molt significativa: "On a risquée de Perdre l'Espagne", la qual cosa vol dir que els francesos al quedar-se el nét de Lluís XIV al tron d'Espanya, consideren que no la van perdre, que va quedar com una cosa seva, sense tenir en compte els territoris, sota la corona Carles V i els seus hereus, que van sacrificar per a obtenir-la.

També hi comentaven que els Miquelets catalans, com tropes de l'arxiduc, havien entrat (conquerit) dues vegades Madrid.

Bé !, faré balanç d'uns fets poc difosos: els trossos d'Espanya que Felip V va lliurar a Utrecht ... I a canvi de que?, doncs a canvi de Barcelona, la resta ho havia anat conquistant, aprofitant la gradual retirada dels nostres aliats, anglesos, holandesos, portuguesos, austríacs, i la casa de Savoia (aliats del "nostre" arxiduc Carles, convertit en emperador a meitat de la guerra) ..

Des del punt de vista d'un historiador imparcial, si van perdre els partidaris de l'Emperador (Catalunya - València - Aragó), hauria de ser perquè aquest havia perdut. Però no va ser així, precisament els que van guanyar van ser l'Emperador i els seus aliats; hi va haver un altre pacte vergonyós ..., Carles es va quedar amb les esmentades possessions espanyoles a Europa cedides per Felip V i va deixar els catalans a l'estacada.

En morir el germà de l'arxiduc i passar aquest a ser Emperador, per dividir els poders, els anglesos van pactar amb Luis XIV que el seu delfí Felip regnés a Espanya ... És a dir, al final per interessos internacionals, com va passar abans amb el tractat dels Pirineus, vam ser una altra vegada els catalans els que vam perdre!, Barcelona assetjada durant més de sis mesos, esperant als seus aliats que mai van arribar (la flota anglesa era a Menorca!!). El que sí va arribar, - però per arrasar la ciutat -, va ser el Duc de Berwick que paradoxalment havia estat vençut per aquests mateixos aliats a Holanda uns temps abans. (En entrar a la ciutat va fer entonar Tedeums durant setmanes per celebrar ... "el fet de no haver tallat els caps dels supervivents", encara que si que va fer enderrocar els edificis que li van causar problemes: Barri de la Ribera, monestir "Vell" dels agustins, etc)

Als anglesos els va regalar Menorca, Gibraltar i el dret de comerciar amb esclaus a tota l'Amèrica espanyola - això implicava esclaus en el viatge d'anada, i mercaderies a la tornada, tots els altres països havien de passar per la duana, els anglesos no - ("generós Felip") Donant d'aquesta manera a Anglaterra "el poder marítim que encara no tenia", amb totes les seves conseqüències. (És lògic doncs - i de llei - que els anglesos no ens vulguin tornar Gibraltar, ja va tenir prou sort Carlos III de poder recuperar Menorca!).

Referent a tot això del "poder marítim" la meua opinió l'he pogut contrastar, amb la de bastants historiadors britànics. Si els anglesos van poder arribar a entonar el: "Oh Britannia, Britannia rules the waves ..." va ser gràcies als tractats d'Utrecht, és a dir, gràcies a Felip VI.

La seua "generositat" no va acabar aquí, va cedir a l'Emperador el que li quedava a Espanya als Països Baixos (Bèlgica, Luxemburg i part d'Holanda), el Franc Comtat, el Milanesat (Carles I - Pavia), Sardenya, el regne de Nàpols, a part de territoris a Amèrica (la Guaiana francesa a Lluís XIV per les tropes manllevades), a part de Sicília a la casa de Saboya- "Espanya doncs, pot donar-li les gràcies" -

Algun observador podria dir, que l'anterior no és cert, que a Felip no li va quedar més remei que cedir (el seu avi Lluís XIV havia perdut la guerra, cedint a Anglaterra al NE del Canadà (llavors del Canadà actual) i un tros de la Guaiana a Portugal, a part de retirar les seves tropes a Europa de Bèlgica i el Franc Comtat), i que almenys va acabar conquistant Catalunya. El que intento dir és que, l'elecció de Felip V, per part de Castella, va ser funesta no només per a Catalunya, si no per a la resta d'Espanya .. Si Ferran el catòlic, el Gran Capità, Carles I o Felip (II de Castella / I de Catalunya), aixequessin el cap! - El més curiós és que la UE s'ha vertebrat sobre l'Imperi Austro-Espanyol (va començar amb el Benelux).

Castella podia haver corregit la seva elecció passant-se al costat del ja llavors Emperador Carles, però al no fer-ho, preferint a Felip V, va fer que Espanya perdés tots aquests territoris abans esmentats. (Algun anglès hi hauria infiltrat a la Cort de Castella).

Va encegar a Castella el poder vèncer Catalunya, sense sospesar el que amb això perdia a Europa. Va quedar la seva història, des de llavors, lligada a la de França, per bé i per mal: Trafalgar etc .. La història l'escriu el que guanya i aquests fets els han dissimulat, els historiadors posteriors.

El millor però, va ser el cinisme de Felip V en declarar a Utrecht, el 15 setembre 1713:

"El rei catòlic es compromet a donar als ciutadans de Catalunya els mateixos drets que als ciutadans de les dues Castelles", és a dir ..., cap !, els de Castella van perdre la possibilitat de tenir drets, en rodar els caps de Padilla, Bravo i Maldonado.

S'ha donat la versió que l'origen de la revolta dels comuners va ser deguda al fet que Carles I va deixar els assumptes de Castella en mans del seu tutor Adrià d'Utrecht (un flamenc borgonyó), però més tard també el va fer bisbe de Tortosa (després papa Adrià VI), i allà no va haver de rodar cap cap !, a causa del repartiment més equitatiu de poders que existia a Catalunya. Reflectint aquest fet, Isabel li solia dir a Ferran: Hem d'anar a conquerir Aragó, que no és nostre (no hi manem)..

Catalunya, fins el decret de nova planta, tenia el Parlament més vell d'Europa (més que l'anglès), una cambra alta - la Generalitat -, i una "cambra dels comuns" - el Consell de Cent -, que encara que era només de Barcelona, tots els gremis de Catalunya s'hi sentien representats. Va ser el primer que va abolir Felip V, per a "donar-nos" els mateixos drets que als habitants de Castella ...

Reflexió sobre Utrecht

Des de 1970 he viatjat a Anglaterra amb certa freqüència i tinc bons amics anglesos. Els meus amics m'han rebut sempre molt bé, però recordo que en el meu primer viatge a l'entrar a un pub de West-Cowes una veu desconeguda em va deixar anar "Hi WOG, how is your fleet since the last time we sunked it?. Hola "charnego" com està la vostra flota des de l'última vegada que us la varem enfonsar? -

Bé així vaig saber que "abans" de Trafalgar hi va haver una batalla de "La Invencible" davant de Plymouth i una altra al Solent (Illa de Wight), més tard, quan Felip V intentava recuperar Sicília i Nàpols lliurats a Utrecht, la triple aliança ens va tornar a derrotar a Messina (així com els austríacs en intentar recuperar Milà) ...

Aquí s'han intentat ocultar els fets, dient que tot això forma part de la "llegenda negra" Què és el que es pretén? Em recorda un acudit dels 50, sobre un representant que contestava a un "speech" ministerial dient com de malament estaven les carreteres espanyoles de l'època, al que el ministre li responia: "vostè el que ha de fer és, viatjar menys i llegir més els diaris "

Lluís XIV (amb ell incloc a Felip V) va sucumbir davant la gran aliança de Portugal, Holanda, Anglaterra, Baviera, Prússia, Àustria i Ducat de Savoia (teòricament aliats de Catalunya). Mentre el germà gran de l'arxiduc era l'emperador d'Àustria, se li exigia a Felip V que renunciés al tron d'Espanya a favor de l'arxiduc Carles, però en morir l'emperador prematurament (als 33 anys), els anglesos van començar a negociar unilateralment amb França i Felip V, exigint únicament (a part de les compensacions de guerra), que aquest renunciés - ell i els seus descendents - al seu dret a la Corona de França (l'altre perill per a Anglaterra: França i Espanya unides)

"Des del Tractat d'Utrecht, els que els havien de defensar: Anglaterra, Holanda, Portugal, Ducat de Savoia, l'Imperi Austro-hungarès i Alemanya, estan en deuta amb els catalans."

UN NOU IMPERI HISPANO-AUSTRÍAC PERJUDICAVA A:

ANGLATERRA QUE NO VOLIA VEURE RENÉIXER UN PODERÓS IMPERI HISPANO-AUSTRÍAC DE CARLES I
PORTUGAL QUE NO VOLIA TORNAR A TENIR A UNS ÀUSTRIA reclamant-li el TRON (s'havia independitzat el 1640)
HOLANDA, QUE NO VOLIA TENIR UNA FORTA ÀUSTRIA-ESPANYA DE VEÏNA (s'havia independitzat el 1588)
SAVOIA, que es va acontentar amb SICILIA (DESPRÉS canviada per SARDENYA)

Els perjudicats finals van ser una altra vegada els catalans, els nostres "aliats" es van repartir la gens menyspreable "carnada" que els va regalar Felip V i ens van deixar a la nostra pròpia sort. (encara que de fet, la perjudicada "DIRECTA" va ser Espanya, que va perdre molts territoris)

El 1967, el Govern Espanyol, d'acord amb els principis proclamats per la carta de les Nacions Unides, va presentar davant la ONU la denúncia del Tractat d'Utrecht però referit tant sols al text de l'Article. X, en virtut del qual Espanya feia donació a

perpetuïtat de Gibraltar a Gran-Bretanya. Els organismes internacionals van acceptar la reivindicació espanyola i, tant el Comitè de Seguretat com el Comitè de Descolonització de l'ONU va instar a ambdós governs a iniciar negociacions per tal d'arribar a un acord i resoldre aquest problema. En el plenari de l'ONU, la resposta de Lord CARADON, ambaixador britànic, no va poder ser més clara i concisa:

"Gibraltar és el preu d'una traïció, ... i Anglaterra tornarà Gibraltar a Espanya el dia en què Espanya torni a Catalunya les llibertats que li va prendre. "

FERNANDO VII "l'afrancesat"

L'asseveració de que amb Felip V Espanya va quedar "lligada" a França, pot semblar una mica gratuïta, però, a part de Godoy i els "afrancesats" en què aquest fet queda palès, vull fer una altra petita reflexió.

Sempre se'ns ha explicat que Napoleó va enganyar a Ferran VII "el desitjat", dient-li que deixés passar les seves tropes a conquerir Portugal i que després se'l repartirien ... Tinguem una mica de sentit comú, creure això, és tractar els oficials i caps de la meitat sud-est d'Espanya de subnormals!

Que a un coronel d'un regiment de Salamanca li diguessin que per allà s'anava a Portugal, té certa lògica, fins i tot, lògic és també, dir-ho als de Madrid, Saragossa, Cadis ... Però que els caps dels regiments de València, Alacant, Múrcia, Almeria, Jaén, Granada ..., se'ls digués que per anar a Portugal calia passar per la seva caserna, i ells s'ho creguessin, això ja és un conte de fades !. Se'ls va donar la consigna sense condicions: Deixeu entrar els francesos! i punt !.

No jutjaré ara, si en aquest moment aquesta era una decisió assenyada (el més segur és que Napoleó hagués pres Espanya per la força), l'únic que faig és denunciar la mentida, (que intentava justificar els actes d'un rei), com tantes altres que s'han explicat en aquest país ...

De tota manera, aquest va ser un error capital de Ferran VII i Napoleó, ja que van transgredir un dels pactes més importants d'Utrecht i era que França i Espanya no s'unirien mai, això va donar tota la legalitat a Anglaterra per ajudar al poble espanyol i al català contra els francesos en la guerra de la Independència, (en els mapes de Napoleó, Catalunya formava part de França).

Amb els francesos incloc a Fernando VII, "presoner" a França. Com podia estar captiu dels francesos, si als tres anys de la seva tornada, aquests mateixos francesos desembarquen a Cadis a petició seva i l'ajuden a abolir la Constitució. (el d'Angoulême i els seus..)

No ens deslliguem dels francesos fins el 2 de maig de 1808, sent el colofó, la Constitució del 19 de març de 1812 ("la Pepa"). Però va durar poc, vam tornar a "punxar" cridant a Ferran VII, que al cap de tres anys va fer venir al seu amic el duc d'Angoulême (a qui havia conegut en la seva "captivitat") amb els els 100.000 fills de Sant Louis ... per restablir la monarquia absoluta ¡Amb el que havia costat fer-los fora! Un altre cop tropes franceses decidint el futur de la península!.

http://www.dendramedica.es/revista/v12n2/01_Los_Tratados-de_Utrecht_y_Rastatt.pdf